

[Indenrigsministeren.]

ud på en hurtigere forældelse af den uegnede boligbestand gennem generelt skærpede krav? Det kan gøres, det erkender jeg, men man må tage med i betragtning, at hermed er kommunerne sat ud af spillet.

Det næste punkt i forslaget peger på, at man bør „fremme kommunernes opførelse og erhvervelse af udlejningsejendomme“. Må jeg herom sige, at kommunernes erhvervelse af udlejningsejendomme jo ikke i sig selv fremmer nogen boligproduktion. Og hvad skal hensigten være? Mener forslagsstillerne, at kommunerne skal udleje disse ejendomme til en pris, der er lavere end den, som økonomisk er indiceret? Vil man ad den vej yde tilskud til visse borgeres boligudgifter? Det kan man diskutere, det erkender jeg. Kommunerne erhverver vel ofte ejendommene, men af andre grunde. Det kan skyldes ønsket om at muliggøre en husvildforsorg, men det er mit indtryk, at kommunerne hellere sælger end køber. Men jeg erkender, at der her er peget på et problem, som er en debat værd.

Endelig peges der på, at man bør søge „at begrænse grundspekulationen ved indførelse af maksimalpris på jord“, og der henvises i bemærkningerne til forslaget til det, der er sket i Norge. Må jeg derom sige, at i 1940 indførte man i Norge en prisregulering på fast ejendom, herunder også ubebyggede grunde. Bestemmelserne vedrørende ubebyggede grunde blev holdt i kraft indtil 15. oktober 1954, hvor man lod mere omfattende undersøgelser iværksætte, hvorunder det norske prisdirektorat advarede imod at fortsætte med denne, om jeg må bruge udtrykket, prisregulering af grunde. Alligevel gennemførte man i 1958 midlertidige regler om rimelige priser under hensyntagen til overdragelsespriserne i 1956. En senere nedsat komité har i juni 1962 afgivet en betænkning med negativ indstilling; man har ment det umuligt at nå frem til vurderingsprincipper for en regulering, der ikke indbyder til omgåelse. Man har endnu ikke i Norge taget definitiv stilling til spørgsmålet, og jeg mener ikke, at de norske erfaringer direkte inspirerer os til at prøve det samme. En maksimalprisordning på jord kalder på så mange administrative og så mange lovtekniske problemer, at jeg for min del vanskeligt ser en

udvej, men jeg erkender, at også dette forslag til beslutning indeholder så mange tanker, at det vil være rimeligt, om folketinget i et udvalg ser lidt nærmere derpå.

Ordføreren for forslagsstillerne (Poul Dam): Jeg vil gerne takke indenrigsministeren hjerteligt, både for den venlige tone, som han aldrig er i stand til at skjule helt, og i og for sig også for, at han har gennemgået forslagene så udmærket, således at jeg kan spare nogen tid på dette punkt.

Det var et gennemgående træk ved ministerens tale, at han om de enkelte punkter udtrykte, dels at han personligt havde megen sympati for tankerne, dels at det var tanker, som var en debat værd. Det første havde vi i og for sig ikke tvivlet på, det andet er vi glade for; det er først og fremmest dette, som er vort formål med at fremsætte forslagene. Vi har ment, at der på dette område var brug for en principdebat. Vi har navnlig med hensyn til ejendomsskatterne haft en lovgivning fra tilfælde til tilfælde, fra principiel fremlægelse til natligt forlig og derefter følgende nyfremsettelse, og under alt dette har vi fået en ordening, som har visse gode træk, men som for mig at se har flere, som bør rettes.

Det er helt klart, at der i en principskitse som den, der er indeholdt i disse to relativt kortfattede forslag, er en mængde praktiske administrative og lovgivningsmæssige problemer. Vi har ikke været blinde herfor; vi mente imidlertid, at det var nødvendigt at få forslagene fremsat for at få en drøftelse i gang af problemerne, for ejendomsbeskatningen ganske særligt, fordi vi jo ved, at vi skal have en ny ordening pr. 1. april 1967, og erfaringerne synes at vise, at en lang, grundig forberedelse ikke er helt unyttig, selv om den kan blive slået over ende i yderste øjeblik.

Vort grundprincip bag de principper for ejendomsskatterne, som er fremlagt i forslaget om en reform af ejendomsbeskatningen, har dels været, at vi ønskede der nu skulle skabes en mere varig ordening, som ville være fornuftigere og enklere end den øjeblikkelige, eller rettere sagt end den, vi skal have fra 1. april, for det er jo den, vi må gå ud fra. Men dernæst har vi ønsket, at ejendomsbeskatningen kunne fastlæg-